

· A · D · A · M ·
P R Z E C H R Z T A

STÍN

• SÉRIE MATERIA PRIMA •

♦ S ♦ T ♦ Í ♦ N ♦

CIEŇ

Copyright © Adam Przechrzta 2018

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Robert Pilch, 2023

Illustrations © Przemysław Truściński, 2023

Cover Illustration © Dark Crayon, 2023

Cover © Konrad Kućmiński, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3415-3 (pdf)

• A • D • A • M •
P R Z E C H R Z T A

STÍN

TŘETÍ DÍL SÉRIE
MATERIA PRIMA

F**B****S**

Věnuji otci

KAPITOLA PRVNÍ

Lampa pohasla, vzápětí se náhle rozjasnila jako padající hvězda a nakonec zahrála všemi barvami duhy. Rudnicki si povzdechl, otočil knotem a sklonil se nad nemocným. Muž, oslněný dalším zábleskem, si promnul oči a hněvivým gestem odstrčil lahvičku s lékem. Pomohlo to. Samotná přítomnost *materie primy* měla často překvapivý vliv na realitu.

„Jak se cítíte?“ zeptal se neutrálním hlasem.

Jakub Ochls nepatřil k Rudnického oblíbeným pacientům; možná kvůli své profesi – *gospodin* Ochls ráčil být lichvářem.

„Lépe, doktore,“ zachrptěl otlý starší muž. „Snadněji se mi dýchá.“

Alchymista přikývl a přitiskl dva prsty ke krční tepně ležícího. Ochablá, potem ulepená kůže na dotek připomínala nepřilíši čerstvou slaninu.

„Devadesát za minutu,“ oznámil po chvíli. „Předtím to bylo sto dvacet.“

„Vždyť říkám, že se to zlepšilo! I když za ty peníze jsem čekal rychlejší výsledky,“ dodal lichvář kousavě.

„Kdykoli se můžete mých služeb zřici a požádat o radu jiného lékaře,“ odvětil Rudnicki chladně.

Alchymista se už dávno smířil se skutečností, že zlepšení pacientova zdravotního stavu často doprovází narůstající nechuť k vyrovnání finančních závazků.

„Nebudte tak urážlivý,“ zachraptěl Ochls. „Opustil byste mě uprostřed léčby?“

„Deset rublů,“ oznámil Rudnicki, ignoruje otázku. „Lektvar vám vydrží na týden.“

Lichvář se s bolestným zasténáním posadil a sáhl do šuplíku.

„Prosím,“ řekl a hodil na stůl hrst stříbra. „Drahé, ale k čertu s tím! Zdraví je důležitější než peníze.“

Rudnicki vytáhl lupu a prohlédl si jednu z mincí; falešné byly převážně odlévané a ne ražené, takže je prozrazovaly málo precizní detaily, vyskytovaly se i nevelké prohlubně v místech, kde kov nepřilehl k formě.

„Nepodvedl bych vás,“ ozval se Ochls dotčeně.

„Za poslední týden mi dvakrát platili falešnými rubly,“ odpověděl alchymista suše. „Proto jsem opatrný.“

„Pravda, nějak se nám teď rozmnožili šejdíři,“ přiznal lichvář. „Ale to není nic pro mě, já jsem pro poctivý výdělek.“

Alchymista se s obtížemi zdržel komentáře ohledně definice poctivosti – Ochls mu lezl na nervy –, rozloučil se s hostitelem a vydal se do chodby. Obrovský lokaj před ním otevřel dveře, které po Rudnického odchodu zase okamžitě zamkl. Lichvář viditelně svým bližním příliš nevěřil.

Skleněné cylindry plynových luceren planuly v noční tmě jako miniaturní slunce, konkurovaly měsíci v úplňku. Když kočí spatřil svého šéfa, seskočil z kozlíku a natřeným pohybem rozložil skládací schůdky. Rudnicki poděkoval pokývnutím a zaujal místo v kočáře.

„Do hotelu!“ přikázal.

Kočár se rozjel po dlažbě, aby se po ujetí pouhých několika metrů zase zastavil. Tichá kletba a cvaknutí nataženého kohoutku naznačovaly, že příčina nečekané zastávky probudila kočího podezíravost.

„Co se děje?!“ vyštěkl alchymista ostře.

„Zdá se, že máte hosta,“ odvětil muž váhavě.

Rudnicki vystoupil z vozu; kočí držel na mušce černě oděnou ženu. Tvář neznámé zakrýval závoj.

„Čím mohu sloužit?“ ozval se Rudnicki zdvořile.

„Rozhovorem. A možná radou.“

„Teď? V tuto dobu? Je skoro jedenáct v noci!“

„Kdyby ta záležitost nebyla naléhavá, neobtěžovala bych vás. Čekám tady už hodinu.“

„Sama?! Tohle je nebezpečná oblast.“

„Nejsem bezbranná a nedaleko čeká můj kočár. Než dojedeme do hotelu, stihnu vám předestřít svůj problém a za váš čas samozřejmě zaplatím.“

„Dobrá, nastupte si, prosím,“ rozhodl se Rudnicki po chvíli přemýšlení a diskrétním gestem zadržel kočího.

Byl to jeden z Ankwiczových lidí, a nejenže řídil kočár, také se staral o alchymistovo bezpečí. Teď měl jistě v úmyslu prověřit, zda u sebe neznámá nemá zbraň, ale Rudnicki, k smrti znuděný léčením Ochlse, nechtěl tajemnou dámu znechutit.

„Poslouchám,“ pobídl ji, když se usadili uvnitř.

Žena zvedla závoj, ale šero panující v kočáře mu neumožnilo odhadnout její věk, i když výrazná silueta oválné tváře nasvědčovala tomu, že ještě nepřekročila čtyřicítku.

„Klara Rossi,“ představila se stručně.

Rudnicki stiskl štíhlou dlaň v krajkové rukavičce.

„Zmiňovala jste se o nějakém problému,“ připomněl.

„Jistě,“ přikývla a kousla se do rtu. „Jednu z mých dívek našli mrtvou na smetišti a dvě další zmizely.“

„Příliš vás nechápu,“ zamračil se alchymista. „Myslel jsem, že jde o zdravotní potíže...“

„Ne zcela. Souvisí to spíše s magií.“

„Odkud to přesvědčení? Měla byste spíše uvědomit úřady.“

„Uvědomila jsem je. A věřte mi, prosím, policie dělá, co může. Obávám se však, že je ten případ nad jejich schopnosti.“

„Pokud policie...“

„Alicja byla nalezena bez hlavy, s okultistickými symboly na těle,“ přerušila ho ostře. „Údajně se za ruské okupace stalo něco podobného a byla jsem informována, že jste se účastnil pátrání.“

„Jen jako konzultant,“ varoval ji Rudnicki rychle.

„A jaký byl výsledek těch konzultací?“

„Pokud vím, vrah byl nalezen.“

„Co se s ním stalo? Nedošlo přece k žádnému soudnímu procesu. Že by uprchl z vězení?“

„Neuprchl.“

„A přesněji?“

„Je to složitá záležitost a já neznám všechny podrobnosti.“

„Nemohl se vrátit?“

„Rozhodně ne!“

„V tom případě má napodobitele. Nebo je to také možné?“

„Právě naopak, je to velmi pravděpodobné,“ odvětil alchymista ponuře. „Kolik let bylo těm dívkám? Kdy zmizely? Ponechali je bez dozoru?“

„Bez dozoru? Nejsou to přece děti.“

„Myslel jsem, že vedete dívčí penzionát nebo sirotčinec.“
Ženiny rty se zachvěly v nervózní grimase.

„Vedu, ale všechny už školu ukončily. Vy nečtete noviny, že? Ty s klípky.“

„Jistě že čtu, ale co to s tím má společného?“

„Slyšel jste název Zlatý palác?“ zeptala se s téměř nepostřehnutelnou výzvou v hlase.

Alchymista se podvědomě zašklebil. Zlatým palácem byl nazýván špičkový veřejný dům přístupný pouze vyvoleným. Fáma tvrdila, že ženy, které tam pracují, připomínají spíše řecké hetéry než prostitutky, nejen kvůli kráse a vzdělání, ale také s ohledem na skutečnost, že samy rozhodují, komu a za jakých podmínek nabídnou svou společnost.

„Jste si jistá, že se policie skutečně snaží vraha chytit? Podobné záležitosti většinou nevzbuzují zvláštní zájem bezpečnostních složek. Inu, o jednu prostitutku víc nebo míň...“

„Alicja měla pouze jednoho muže, a to je víc, než o sobě mohou říct ty k stáru bohobojné ohavy, které sedí v předních kostelních lavicích! A neodvažujte se nazývat ji prostitutkou!“

„Nechtěl jsem vás urazit, ale...“

Kočár zastavil, Rudnicki za oknem spatřil fasádu Azylu.

„Jsme na místě,“ oznámil.

„Nestihla jsem to,“ povzdechla si Klara Rossi. „Pokud vás případ nezajímá, zaplatím podle dohody sto rublů. Jestliže mě to necháte dopovědět, pět set.“

Alchymista beze slova pomohl ženě vystoupit z vozu a odvedl ji do hotelové recepcce. Ostré elektrické světlo mu umožnilo přesněji odhadnout její věk; paní Rossi bylo necelých padesát let, i když na první pohled by její tvář mohla patřit třicátnici. Atraktivní třicátnici. Pouze síť jako pavučina tenkých vrásek v koutcích očí a brada, která začínala ztrácet svěžest, svědčily o tom, že je starší, než vypadá.

„Jak jste se rozhodl? Můžeme pokračovat?“

„Jistě. Zaujala jste mě. Čaj nebo raději kávu?“

„Kávu, prosím.“

Posadili se do rohu sálu k alchymistovu oblíbenému stolu. Číšníci, popohnaní přítomností zaměstnavatele, bleskově vyplnili objednávku. Do vzduchu se vznesl sněhobílý naškrobený ubrus, jako mávnutím kouzelné hůlky se objevil porcelánový servis.

Klara Rossi vyjádřila uznání půvabným gestem dlaně v rukavičce.

„Vynikající obsluha!“

„Snažíme se,“ odvětil Rudnicki. „Ale k věci...“

„Musíte pochopit jedno,“ řekla, zatímco míchala kávu stříbrnou lžičkou. „Máme mocné nepřátele.“

„Proč?“

„Co o nás víte?“

„Nic konkrétního,“ pokrčil rameny. „Zaslechl jsem nějaké klepy, to je všechno.“

„Neprodáváme se jako prostitutky,“ řekla s důrazem. „Potěšení těla jsou pouze bonus, nabízíme především krásu, intelekt, a jakkoli divně to zní: věrnost. Naše dívky ovládají několik jazyků, jsou sečtělé a vzdělané, dokážou se uplatnit i u šlechtického dvora.“

„Přesto...“

„Nikoho nenutíme,“ pokračovala umíněně. „Dívky si samy vybírají svůj osud a později i partnery. Na chvíli, na rok, na několik let nebo na celý život. Ano! Mnoho z nich se vdá,“ dodala, když si všimla alchymistova nevěřícího pohledu. „Těší se úctě a vážnosti a díky kontraktu se stávají zajištěnými, a někdy dokonce i bohatými.“

„Kontraktu?“

„Klient je musí finančně zabezpečit. To je základní, i když nikoli jediná podmínka. Proto mnoho zájemců odchází s prázdnou.“

„Kdo konkrétně?“

„Nevyjmenovala bych je všechny ani do rána,“ ujistila ho. „Nafoukanci všeho druhu, hazardéři, svůdníci, syfilitici... Ti bez ohledu na svůj majetek nemohou mít žádnou z nás. Ale nejdůležitější je, že se klient musí své vyvolené líbit. Vylíčení podrobností by zabralo příliš mnoho času, pro začátek postačí, když mi budete věřit.“

„Chápu správně, že zmizelé dívky mohly odejít z vlastní vůle?“

Tváří Klary Rossi přelétla bouře hněvu, ale žena se vzepětím vůle ovládla.

„Nikoli tímto způsobem! Opakuji, nikoho k ničemu nenuťme! Ano, nejsme charitativní podnik, ale procento, které si z každého kontraktu bereme, nám zajišťuje dostatečný zisk.“

„Nám? Takže ten... podnik neřídíte sama?“

„To není důležité,“ utála ho suše. „Řekněme, že zastupuji vedení.“

Rudnicki ochutnal kávu, aby získal čas. Problém byl vážný; na jednu stranu se mu nijak zvlášť nezamlouvala vidina pátrání v případě prostitutek, třebaže emancipovaných, ale na druhou, pokud byla ve hře magie anebo – co hůř – činnost *theokatáratos*, dříve nebo později ho úřady stejně požádají o pomoc. Rudnického vztahy s představiteli Varšavské republiky byly poměrně složité, nezastával žádnou oficiální funkci, ale s ohledem na dřívější události k němu měli zvláštní přístup, zajišťovali mu privilegované postavení v obchodu s *materií primou* a také, jak předpokládal, diskrétní ochranu. A o nepřátele neměl nouzi... Pokud se na něj úřady obrátí, nebude moci odmítnout.

„Dobrá,“ řekl nakonec. „Ujmu se toho.“

„Děkuji! Já...“

Alchymista zadržel paní Rossi rozhodným gestem.

„Nedopověděl jsem. Přijmu tu zakázku pod podmínkou, že veškeré mé příkazy budou vykonány okamžitě a bez

diskuse. Doslovně! Pokud vám přikážu postavit se na jednu nohu a dělat rukama osmičky, bez váhání to uděláte!“

„Souhlasím!“ odvětila spěšně. „Přistoupím na všechno.“

„V tom případě se uvidíme zítra. Kam vás máme odvézt?“

„Do paláce Lubomirských, na Puławskou.“

Rudnicki přivolał Majewského, který stál opodál.

„Víš, co máš dělat,“ řekl.

Štíhlý muž vrhl na Klaru Rossi hodnotící pohled a potom přikývl.

„Budu muset vzít dva vozy,“ konstatoval. „A pár chlapů.“

„Vezmi,“ přikývl alchymista. „Do práce!“

Majewski kvitoval příkaz neartikulovaným zakašláním a pospíšil si k východu.

„Můj vůz by tady měl být každým okamžikem, není nutné obtěžovat vaše lidi. I naše sídlo je dobře chráněné,“ ujistila ho žena. „Ach, jistě! Skoro jsem zapoměla... vaše peníze.“

Sáhla do kabelky a položila na stůl bankovní šek na sumu pěti set rublů. Rudnicki schoval šek do peněženky a rezignovaně zavrtěl hlavou. Paní Rossi viditelně nebyla výjimkou a stejně jako mnozí jiní si myslela, že navzdory všemu zmatku s enklávami se toho změnilo jen málo. Jistě, mohl se odvolat na slib daný před chvílí a vynutit si na ženě poslušnost, ale jistě věci je lepší předvést názorně. Kvůli předcházení budoucím nedorozuměním.

„Nemáte tušení o hrozbách spojených s magií nebo *theokatáratos*,“ pronesl unaveným hlasem. „Určitě jste si s sebou vzala nějakého člověka jako ochranku, že?“

„Dva. Čekají v kočáře.“

„Zavolejte je, prosím,“ přikázal.

Klara Rossi beze slova vstala a vzápětí se vrátila ve společnosti dvou mohutně stavěných mužů. Když spatřila na stole velký meloun, pozvedla obočí.

„To je dezert?“ zeptala se.

„Ne. Představme si, že je to vaše hlava,“ navrhl alchymista. „A já jsem zločinec, kterého je nutné zastavit.“

„Moji lidé by vás zastřelili, než byste stačil vytáhnout zbraň,“ ujistila ho žena.

„Skutečně? Přesvědčíte se.“

Rudnicki vyřkl několik slabik s takovou rychlostí, až se slily do sykotu, a v jeho ruce se objevil nůž. Krátký, úsporný pohyb a čepel roztála meloun téměř vedví. Jeden z mužů stačil sáhnout do kapsy, druhý zůstal stát s vyvalenýma očima a snažil se pochopit, co se stalo.

„Teď už chápete?“

Klara Rossi horlivě přikývla a v očích se jí objevil strach. Když se vrátil Majewski, poslušně přijala nabízené rámě, rozloučila se s alchymistou lehkou úklonou a vydala se do kočáru.

Rudnicki dopil už stěží teplou kávu a otřel si ubrouskem prsty potřísněné melounovou šťávou. Hodiny v hale odbily půlnoc, začal nový den. Alchymista gestem přivolal portýra.

„Buzení na šestou, snídani na půl sedmou,“ poručil.

„Mám zavolat maestra?“

„Ne, v této fázi nebudeme pana Ankwicze ještě obtěžovat,“ rozhodl Rudnicki po krátké úvaze. „Ale informujte ho o situaci.“

Zatímco krácel do svých pokojů, cítil lehké vzrušení, podbarvené – proč to skrývat! – obavou. Od okamžiku ukončení bojů prožívala Varšava klidné období. Dokonce by se dalo říct dobu rozkvětu. Žádné boje, potíže s enklávou, zlepšila se i hospodářská situace malé republiky. Také alchymistovým obchodům se dařilo skvěle, jak hotel, tak gilda fungovaly jako dobře namazaný stroj. A přinášely nezanedbatelné zisky; obzvlášť výdělečné se ukázalo být vytváření *materie primy* metodou „Rudnického extrakce“. Jenomže všechny tyto úspěchy doprovázela všeobjímající

nuda. Nový den rozhodně nebude nudný, došel alchymista k závěru. Jen aby se neukázal být až příliš zajímavým...

Palác působil dojmem dobře udržované budovy: čerstvě nanesené omítky, střešní tašky lesknoucí se po nedávném dešti a pěstěný trávník prozrazovaly, že jeho majitelům nescházejí peníze, i když celek nepůsobil nijak dekadentním dojmem. Také interiér Rudnického zaskočil, místo budoárů utápějících se v luxusu spatřil školní třídy a skromně oděné slečny procházející chodbami.

„Vypadá to jako dívčí penzionát,“ zamumlal zaskočeně.

„Udeřil jste hřebíček na hlavičku, šéfe,“ odvětil Majewski s úsměvem. „Je to škola. Jedna z mnoha spojených s nadací Znojemských.“

„Těch bankéřů?“

Majewski přikývl.

„Studují tady převážně chudé děti, které by si nemohly dovolit školné. Mnohé z nich jsou sirotci.“

„A kde jsou...“

„Budoáry?“ dokončil Majewski. „Nejsou tu. Navzdory zprávám v tisku je Zlatý palác spíše institut než bordel. Polovinu noci jsem proseděl nad papíry, které nám poskytla klientka, takže se v jejich systému docela orientuji.“

„A jak vypadá?“

„Ve škole studují dívky ve věku od sedmi do devatenácti let. Občas udělají výjimku a přijmou i nějakou trochu mladší. A obzvlášť nadané studentky končí výuku o něco později.“

„Obzvlášť nadané?“

„Bez podtextu, mají prostě učení navíc. Volbu, na kterou myslíte, uskutečňují už jako dospělé, devatenáctileté slečny. A ani to ne všechny, pro většinu je tohle obyčejná škola.“

„Nechápu.“

„Kurtizánami se mohou stát jen dívky obdařené nadprůměrnou inteligencí a krásou. Ostatním se nadace snaží najít práci.“

„To je velmi šlechetné,“ konstatoval Rudnicki jízlivě. „Chápu správně, že nikdo nevyvíjí nátlak ani na ty nejhezčí?“

Majewski se na něj s přimhouřenýma očima zadíval a alchymista získal dojem, že jeho podřízený se z posledních sil drží, aby nepronesl nepřilíš zdvořilou břitkou odpověď.

„No co je?“ zavrčel. „Mluvte bez obav, prosím. Než se pustím do pátrání, musím mít jistotu, že ty holky neutekly z vlastní vůle.“

„Neutekly!“ ujistil ho Majewski důrazně. „Přemýšlel jste někdy, jakou svobodu mají slečny z dobrých rodin? Jestli jim někdo dovolí, aby si vybraly manžela? A svatební smlouvu? Rodiče často prodají vlastní dítě jako klisnu na tržnici, aby splatili dluhy nebo vylepšili svůj status. Tady je alespoň všechno jasné a největší prospěch získává sama dívka. Rozhoduje ona, uskutečňuje své, ne cizí ambice. Ano!“ dodal, když viděl zaměstnavatelův výraz. „Všechny nebo skoro všechny chovanky téhle školy se chtějí dobře vdát, a pokud mají šanci, dostat se do vyšší společnosti.“

„To ale asi není možné. Sirotci bez groše v kapse?“

„Proč ne? Prohlížel jsem účetní knihy. Ty skutečné, neoficiální. Vysoké procento nákladů tvoří koupě aristokratických titulů. Na světě se to jen hemží chudými vládci více než ochotnými vylepšit si rozpočet výměnou za autentické, i když málo významné tituly,“ dodal Majewski a pokrčil rameny. „V takových případech samozřejmě musí dívčina smlouva tyto náklady kompenzovat. Ale mocní tohoto světa platí bez mrknutí oka, dokonalé ženy a milenky jsou viditelně v kurzu.“

Rudnicki se zašklebil, jako by kousl do citronu. Celá věc se mu líbila čím dál míň, z Majewského hlášení vyplývalo,

že skutečně došlo k únosu. A to poslední, co alchymista potřeboval, byla konfrontace s nelegálně pracujícími mágy nebo *theokatáratos*. Zdálo se však, že mu osud nedává na vybranou. Jestli to teď nechá být, za měsíc nebo za dva nebude vyjednávat s madame Rossi, ale s mnohem důležitějšími figurami a možná bude mít na svědomí smrt dalších dívek.

„Tak dobrá,“ rozhodl. „Promluvme si s paní Rossi o podrobnostech.“

„Tudy, šéfe,“ ukázal Majewski.

Zatímco stoupali po schodišti, alchymista si všiml jistoty, s jakou se jeho společník pohybuje po budově, kterou spatřil teprve před několika hodinami. Majewski si viditelně dobře zapamatoval, kde se nachází pracovna ředitelky školy.

Vybavení místnosti nábytkem bylo vytríbené a vkusné: podlahu pokrýval ručně tkaný koberec z Aubussonu, hedvábné tapety na stěnách tvořily pozadí pro snímky usmívajících se studentek a na stolečku pod oknem se vyjímal kytice růží v majolikové váze. Jedinou disonanci představoval stůl pokrytý dokumenty. Kruhy pod očima a inkoustem ušpištěné prsty Klary Rossi naznačovaly, že ředitelka strávila noc v pracovně.

„Snažila jsem se něco najít,“ řekla, když uviděla Rudnického. „Nějaký řád ve všem tom šilenství. Bez výsledku...“

„Potřebujeme veškeré informace o vašich svěřenkyních,“ řekl alchymista. „Včetně těch, které byste raději neprozrazovala.“

Žena mu pokynula ke křeslu a podvědomým gestem se zatahala za rukáv šatů.

„Uvědomuji si to,“ odvětila, když se zhluboka nadechla. „Nemám v úmyslu něco tajit, život dívek je nejdůležitější, ale spoléhám na to, že naše tajemství neprozradíte.“

„Máte mé slovo,“ slíbil alchymista. „Vždy hraji poctivě s lidmi, kteří mi oplácejí stejnou mincí.“

Ředitelčin rezignovaný pohled dokazoval, že narážku pochopila.

„Nemám co skrývat,“ zopakovala. „Ptejte se, prosím.“

„Jak se jmenovala ta zavražděná dívka?“

„Alicja Zamoyská.“

Rudnicki si ji změřil těžkým pohledem. Klara Rossi jeho pohled chvíli vydržela, ale nakonec sklonila hlavu.

„Tak dobrá,“ zamumlala. „Narodila se jako Helena Tracová. Opravdu nemyslím, že by to mělo jakoukoli...“

„Dovolte, abych tohle posoudil já!“ zavrčel alchymista, když jí skočil do řeči. „A ty zbylé dvě?“

„Maria Gronowská a Natalia Wodzińska. Teprve dokončily školu, takže jsme jim ještě nezměnili jména. Ostatně Natalia pochází ze slušné šlechtické rodiny spřízněné s vysokou aristokracií. Ano, i takové se k nám někdy dostanou!“ dodala hněvivě. „Po smrti rodičů její příbuzní převzali majetek a ona sama skončila na dlažbě. Vytáhla jsem ji ze sirotčince. Prosím, tady jsou jejich fotografie.“

Dívky byly výjimečně krásné – žádný div, když vezmeme v úvahu jejich životní plány – a rozhodně nevypadaly vystrašené nebo k čemukoli donucované. Obě – vybraně oblečené, v šatech zdůrazňujících svůdné křivky, tmavovlasé, usměvavé, s laškovnými ohníčky v očích – vypadaly jako sestry.

„No dobře, a jak vypadá záležitost jejich...“ Rudnicki na okamžik zaváhal, nevěděl, jak formulovat otázku.

„Alicja podepsala svůj první kontrakt,“ odvětila ředitelka spěšně. „Na čtvrt roku. Stala se milenkou hraběte Alfreda Kościelského.“

„Jak jim to šlo?“

„Nezmiňovala se o žádných potížích. Byla spokojená, i když myslím, že tuto známost brala výhradně profesionálně.“

„Jak to myslíte?“

„Dívky se často do svého prvního klienta zamilují,“ vysvětlovala Klara Rossi. „Mnoho takových svazků končí manželstvím, mám ale pocit, že Kościelski Alicji trochu zklamal.“

„Mohlo by toto zklamání zkomplikovat naplnění kontraktu?“

„Ne. Ten dokument dává záruku oběma stranám a zrušit jeho platnost lze jen z výjimečně vážných a striktně určených příčin.“

„Například?“ zajímal se Majewski.

„Jak už jsem říkala dříve, provádíme cosi jako výběr, ale občas se stane, že sítem projde někdo, kdo by jím projít neměl. Tehdy a pouze tehdy lze zrušit smlouvu.“

„A klienti neprotestují?“

„Většinou ne,“ odpověděla žena chladně. „Uvědomují si možné důsledky.“

„Aristokraté?“ prohlásil Rudnicki nevěřičně. „Muži z vyšších sfér?“

„Jistě. Svého času jedna z mých dívek uzavřela smlouvu s člověkem, který se ukázal být sadistou. Chápejte, pánové, nešlo o pár plácnutí na holý zadek, ale o ničím nekontrolovanou agresivitu. V záchvatu šílenství jí vyrazil zuby a zlámal žebra a ruce.“

„Uvědomili jste policii?“

„Ne. Podobné záležitosti raději řešíme sami. Zrušili jsme kontrakt a zažádali o odškodnění. Klient odmítl.“

„Co jste udělala?“ zajímal se alchymista.

Úsměv Klary Rossi připomínal záblesk světla na ocelové čepeli, byl stejně chladný a vyvolávající husí kůže.

„Já? Nic. Zato náš zarputilý dlužník náhle onemocněl a po několika dnech zemřel. Vypadalo to, že snědl zkažené ústřice. Kdo ví? Možná to byla pravda. Naprosto bez souvislosti dodám, že majitel restaurace, v níž pan rada stoloval,

měl mladou, krásnou a vzdělanou ženu, stejně jako jeho lékař, a dokonce i policista, který vedl vyšetřování...“

„Dobrá práce!“ prohlásil Majewski uznale.

Žena poděkovala pokývnutím hlavy a do očí se jí vrátilo teplo.

„Alicjino tělo bylo nalezeno před třemi dny, Maria a Natalia zmizely předevcírem,“ pokračovala. „Zpočátku jsem si ty dvě skutečnosti nespojila, ale po rozhovoru se zaměstnanci jsem už neměla žádné pochybnosti, že se stalo něco zlého; dívky bydlely ve společném pokoji ve druhém patře a ani jedna z nich neopustila budovu. U dveří ve dne v noci hlídá portýr,“ dodala na vysvětlenou.

„Máte na mysli hlavní vchod,“ řekl Rudnicki.

„Ano. Máme samozřejmě i další, ale jsou zamčené a klíče má pouze moje asistentka.“

„A okno? Kolik jim bylo... je let? Devatenáct? Nemohly proklouznout ven oknem? Byly fyzicky zdatné? Mohly použít provaz?“

Klara Rossi si ztěžka povzdechla a vrhla na alchymistu znechucený pohled.

„Na fyzickou zdatnost klademe velký důraz, ale nebyl žádný důvod, aby dívky šplhaly po laně jako nějaké cirkusačky, místo aby sešly po schodech! Ostatně tohle je neučíme.“

„A co je učíte?“ zeptal se alchymista.

Ředitelka se nečekaně silně začervenala.

„To není nijak zvlášť důležité. Ale zpátky k věci. Jak Maria, tak Natalia už v podstatě končily studia, zároveň vypomáhaly učitelkám a kromě toho se účastnily přednášek...“ učinila bezradné gesto. „Prostě a jednoduše mohly odcházet a vracet se v libovolnou dobu.“

„Chápu správně, že patřily ke Zlatému paláci?“

„Připravovaly se na to,“ zavržela Klara Rossi hlavou. „Ještě nepodepsaly žádnou smlouvu.“

„Zpátky ke cvičení...“

Rudnicki nedokončil, neboť ho jeho podřízený štouchl loktem. Rozpačitě si odkašlal, Majewski udělal gesto, znamenající „teď ne“.

„Dobrá,“ zabručel alchymista. „To není důležité. Hovořila jste s Kościelským? Ví o zmizení své milenky?“

„Jen krátce. Byla jsem zaměstnaná formalitami; vypovídala jsem, musela jsem identifikovat ostatky a potom zmizely Natalia a Maria. Kościelski tvrdí, že Alicji viděl naposledy týden před onou tragédií.“

„Je to možné? A co kontrakt?“

„Stává se, že klienti potřebují společnost krásných žen pouze za určitých okolností, například při příležitosti nějakého plesu nebo společenského setkání. Často si výslovně nepřejí, aby s nimi dívky pobývaly každodenně.“

„Nechápu...“

Klara Rossi zabubnovala prsty o stůl.

„Někteří mají specifické záliby, například upřednostňují muže před ženami,“ zamumlala. „Tehdy role dívek spočívá výhradně v odvracení pozornosti od jejich skutečných sklonů. Další se pustí do zakázaných a pro sebe nebezpečných románek – nebezpečných v doslovném smyslu, například s vdanými ženami. Také oni potřebují pomoc z naší strany. Občas je to otázka společenského postavení... Krátce, my nesoudíme, přizpůsobujeme se přáním klientů. A ano. Svazek s Kościelským nevypadal jako vášnivý románek, i když podrobnosti neznám, nehovoříme o tajemstvích ložnic, pokud to není nutné.“

„Podezíráte ho?“ zeptal se Majewski.

Žena neodpověděla hned, podepřela si hlavu dlaní a zahleděla se do dálky.

„Spíše ne,“ odvětila váhavě. „Nevycítila jsem v něm nejen prudkost, ale dokonce ani vášně. Je to člověk vlažných citů. Nejsem samozřejmě neomylná, ale intuice mě zradí jen zřídka.“

„Mohla byste nám dát adresu hraběte?“

„Samozřejmě. Kościelski si drží *pied-à-terre* na Krakovském předměstí. Budete mě informovat o pokrocích ve vyšetřování?“

„V rámci možností,“ slíbil alchymista.

Ředitelka je doprovodila k východu, jako by ji jejich přítomnost těšila. Rudnicki na sobě cítil její pohled, dokud neodjeli.

Lokaj hraběte Kościelského, mladý, ani ne třicetiletý muž s arogantním výrazem v obličejí s viditelným pohrdáním položil na ták Rudnického vizitku, načež zmizel za dveřmi a hosta zanechal v předpokoji. Alchymista sevřel rty, evidentně ani jeho titul, ani postavení mistra gildy neučinily na sloužícího dojem. Míjely minuty a nakonec se Rudnicki, který ztratil trpělivost, vydal k východu. Než se dotkl kliky, z nitra domu se ozval hněvivý křik doprovázený hlasitým plesknutím a do předpokojí vpadl lokaj – tentokrát ohnutý v pase a s děsem v očích. Zarudlá tvář prozrazovala, že byl pokárán, aniž by si někdo dělal hlavu s útlocitností.

„Pan hrabě prosí,“ pronesl podlézavě.

Hrabě Alfred Kościelski přijal alchymistu v domácím obleku ze surového hedvábí, omluvil se za chování svého sluhy a okamžitě ho pozval ke stolu.

Vysoký, štíhlý, s pěstěným knírem a úsměvem na smyslých rtech se ženám mohl líbit. Hladká kůže, pravidelné rysy a bujně, do týlu sčesané vlasy jej činily přinejmenším pohledným a úsporné, přesné pohledy prozrazovaly zkušeného šermíře. Alchymista odhadl jeho věk na ne více než čtyřicet let.

„Čím mohu sloužit, Excellence?“ zeptal se hostitel, jakmile služebná nalila čaj.

„Informací,“ odvětil Rudnicki stručně.

„Jde o ubohou Alu?“ domyslí si Kościelski. „Inu, nebyli jsme si příliš blízcí, koupil jsem její kontrakt teprve před měsícem.“

„Co mi o ní můžete říct?“

„Hezká, milá, inteligentní,“ odpověděl Kościelski lhostejně. „Zpočátku plná nadšení, později se stala trochu chladnou, jako by ji něco pohlcovalo. Něco nesouvisícího s kontraktem,“ zdůraznil. „Začali jsme se stýkat méně často, naposledy jsem ji viděl několik dnů před její smrtí.“

„Co její chování? Všiml jste si nějakých neobvyklých emocí, strachu?“

„Ne, ničeho kromě toho, co jsem popsal.“

„Na koho by se obrátila pro pomoc, kdyby měla potíže?“

„Určitě ne na mne,“ pronesl hrabě rozhodně. „Jak už jsem říkal, náš vztah byl čistě profesionální. Zpočátku jsem doufal v něco víc, ale přibližně po dvou týdnech Alicja sama zaujala jistý odstup, jako by mi chtěla dát na srozuměnou, že ji nezajímá nic kromě formálního vyplnění kontraktu, takže...“ výmluvně rozpažil ruce.

„Proč jste využil služeb Zlatého paláce? Pravděpodobně si nemůžete stěžovat na nedostatek úspěchů u něžného pohlaví...“

V Kościelského očích se objevilo podráždění, vzápětí vystřídané netrpělivostí.

„Neptám se z čiré zvědavosti,“ ohradil se alchymista. „Vyjasnění této věci je i ve vašem zájmu.“

„A to proč?“ pozvedl hrabě obočí.

„Víte, jakým způsobem Alicja zemřela?“

„Ne, ne přesně. Paní Rossi se mi pouze zmínila, že ji nějaký zvrhlík připravil o hlavu.“

„Možná zvrhlík, ale především mág, a kdo ví, zda to nebyl jeden z Prokletých. Na jejím těle byly nalezeny okultistické

symbols. Je těžké v tuto chvíli předpokládat, že se vrahův zájem omezí výhradně na mladé ženy.“

Kościelského obličej ztuhl, změnil se ve tvář hráče pokeru, ale krátké, sotva postřehnutelné zachvění pravé ruky, jako by hrabě musel zadržovat reflex sáhnout po zbrani, Rudnickému ozřejmilo, že je jeho hostitel znepokojený.

„Myslím, že kdyby k něčemu došlo, poradil bych si.“

„Určitě máte pravdu, hrabě,“ souhlasil alchymista okamžitě. „Sám nejlépe znáte své možnosti. V tom případě vám děkuji za čas, který jste mi věnoval, a dovolil bych si...“

„Tak dobrá!“ přerušil ho Kościelski. „Jak chcete! Ostatně nejde o žádné tajemství. Možná vám moje motivy budou připadat přízemní, ale není v nich nic hanebného.“

„Nemám v úmyslu vás soudit,“ ujistil ho Rudnicki. „Bůh je mi svědkem, že ani nemám důvod. Záleží mi pouze na co nejrychlejším objasnění zločinu a zabránění dalším vraždám.“

Kościelski si propláchl ústa douškem čaje a znechuceně odsunul šálek.

„Vystydl,“ zabručel. „Dnes je o dobré služebnictvo nouze. Ale k věci. Skutečně nemám důvod stěžovat si na nedostatek zájmu ze strany žen, ale podepsání kontraktu se Zlatým palácem je svým způsobem pocta. Víte, že část zájemců odmítají?“

Alchymista přikývl.

„Každý, kdo je akceptován, obdrží tuhle věc.“ Hrabě jim ukázal řetízek ke kapesním hodinkám.

Teprve po chvíli si Rudnicki všiml, že je k těžkému zlatému řetízků připevněný přívěsek ve tvaru amorka.

„Je to unikátní věc, nedá se padělat,“ ujistil ho Kościelski.

„Efektní cetka,“ přiznal alchymista.

„Hodnota přívěsku nespočívá ve vzhledu, ale ve významu, který je mu připisován. Je to cosi jako propustka a zároveň důkaz morálnosti,“ pokračoval hrabě. „Všichni vědí,

že Zlatý palác bezvýhradně odmítá osoby se společensky neakceptovanými úchylkami, přesněji řečeno s většinou takových úchylek, venericky nemocné a také ty, kdo nevlastní odpovídající majetek. Přívěsek je klíčem otevírajícím spoustu dveří, a to jak ty vedoucí k chvilkovým románekům, tak ty ke stálým svazkům, manželství nevyjímaje. To je důvod, proč jsem podepsal kontrakt,“ dokončil.

„Děkuji vám za upřímnost. Nevidím sice bezprostřední hrozbu, ale přesto bych vám radil být opatrný,“ řekl Rudnicki a vstal od stolu.

Hrabě přikývl a rozloučil se s alchymistou stiskem ruky. Lokaj na něj čekal v pozoru u dveří, s alchymistovým kloboukem a hůlkou. Pan hrabě viditelně věrolomnému sluhovi vysvětlil, s kým má co do činění, usoudil Rudnicki.

Majewski stál vedle vozu a kouřil cigaretu. Teplý srpnový vítr přinášel z nedaleké zahrady vůni květin.

„Co jsi zjistil?“ zeptal se Rudnicki.

„Sousedí ji několikrát viděli, jednou nebo dvakrát s Kościelským. Vypadala spokojeně.“

Alchymista pokýval hlavou.

„Myslel jsem si to,“ zabručel. „Hrabě to nejspíš nebyl.“

„Nejspíš?“

„V této fázi nemůžeme vyloučit nikoho, tím spíše, když jako vyšetřovatel nemám žádné zkušenosti, ale připadá mi, že se hrabě bojí. Ne tak, jako kdyby měl něco na svědomí, ale jako člověk, jemuž zemřel někdo z blízkého okolí a který očekává potíže. Trochu jsem ho vystrašil,“ přiznal.

„Jak vypadá? Je tak ošklivý, že musí využívat služeb kurtizán?“

„Právě naopak. Je to trochu složitější. Vysvětlím to cestou.“

Rudnicki nasedl do kočáru, zaklepal hůlkou do stropu, aby dal kočímu na srozuměnou, že se má vrátit do hotelu, a pak podřízenému shrnul rozhovor s Kościelským.

„Mám pocit, že jsem takový přívěsek s amorkem už někde viděl,“ prohlásil Majewski a zamračil se.

„To je jedno!“ mávl alchymista rukou. „Teď máme jiné starosti, určování totožnosti klientů Zlatého paláce se bude zabývat jindy. Říkal jsi, že máš známého u policie, že?“

„Ano. Je to kamarád z dětství. Je teď komisařem, nebo dokonce nadkomisařem? V těch nových hodnostech se nevyznám.“

„Domluv mi s ním co nejrychleji schůzku.“

„Provedu, šéfe.“

„Proč jsi mě přerušil, když jsem se zeptal na ta cvičení?“

„Jak bych vám to řekl...“

„Poslouchám,“ pobídl ho alchymista.

„Studoval jsem papíry té nadace polovinu noci, takže mi paní Rossi v jednu chvíli nabídla kávu. Když odešla, napadlo mě, že se trochu porozhlédnu po pracovně, ostatně ten případ je vážný,“ dodal jako omluvu. „Neměl jsem moc času, nanejvýš čtvrt hodiny, ale podařilo se mi otevřít trezor a...“

„Jaký trezor?“ přerušil ho Rudnicki. „Dobře jsem si pracovnu prohlédl, ale ničeho takového jsem si nevšiml.“

„Podlahový, pod kobercem,“ vysvětlil Majewski. „To je teď poslední výkřik módy. Ale o to nejde. Paní Rossi tam má hromadu pasů a příruček.“

„Ty pasy jsou falešné?“

„Právě naopak, jsou pravé. Myslím, že patří dívkám, kterým změnili totožnost. Zajímavé jsou ty příručky.“

„Proč by k čertu měli něco takového schovávat do trezoru?“

„Musel byste je vidět, šéfe. Všechny se týkají poslední fáze výuky, té pro vyvolené.“

„A konkrétně?“

„Specifické pozice jako v Kámasútře, no, a taky cvičení.“

„Co je to Kámasútra?“

„Indický traktát s erotickou tematikou,“ vysvětlil Majewski se šelmovským zábleskem v oku. „Angličané ho přeložili už před několika desítkami let a od té doby je v jistých kruzích velmi populární. Slyšel jsem, že i naši se ho chystali přeložit, ale vypukla válka a vydavatelé o projekt ztratili zájem. Cvičení trochu připomínají ta pro baletky nebo cirkusové artistky, i když některá byla vypracována výhradně pro vštípení profesionálních návyků. Usoudil jsem, že bude lepší na paní ředitelku s tou otázkou netlačit, byla z ní viditelně rozpačitá.“

„Zajímavé,“ zamumlal Rudnicki. „Ten traktát si rozhodně musím přečíst. Pozice, které obsahuje, nám můžou poskytnout určitou představu o fyzických schopnostech studentek madame Rossi.“

Muži se na sebe podívali a vybuchli smíchem.

Rudnicki dojedl vynikající omeletu s bylinkami, otřel si ústa ubrouskem a sáhl pro stříbrný tác. Každé ráno dostával hromádku vizitek, dnes lokaj přinesl jen dvě. S úlevným povzdechem sáhl po vizitce s erbem Kościelského. V levém dolním rohu byla černou tužkou napsaná písmena „p. r.“. *Pour remercier* – poděkování. Že by se pan hrabě považoval za natolik vysoce postaveného ve společenské hierarchii, aby mu nepřipadalo vhodné oplatit návštěvu obyčejnému baronovi? Právě v takových případech se posílala vizitka s písmeny „p. r.“. Ne, byla tu ještě latinská poznámka „verte!“ znamenající „otoč“. Na zadní straně vizitky se nacházela jen jedna věta: „Podle Vaší rady jsem se rozhodl opustit Varšavu.“ Takže nikoli znevážení, ale opatrnost, pomyslel si alchymista.

Druhá vizitka obsahovala pouze jméno s neosobní laonickou poznámkou: „Žádá o schůzku. Co nejrychleji.“

Dobrá nálada beze stopy zmizela, Rudnicki si pamatoval jak adresu, tak jméno: Panská, Zav... *Theokatáratos* viditelně nezměnili bydliště.

Vzal-li v úvahu, že od chvíle uzavření mírové dohody žádný z Prokletých alchymistu nekontaktoval, dalo se předpokládat, že se nejedná o pozvání na čaj. Něco se muselo stát. Něco vážného.

Rudnicki zaklel pod nosem a poslal lokaje pro Majewského. Téměř ve stejném okamžiku vešla do jídelny Taťána Aristovová s pekáčem ještě teplého pečiva. Zavoněla skořice a vanilka, ale místo náporu chuti – Taťána Olegovna byla skutečnou mistryní svého řemesla – se alchymistovi udělalo nevolno. Kuchařce stačil jediný pohled, aby odhadla situaci.

„Umřete vyčerpáním,“ řekla vyčítavě. „Muž by se měl dostatečně stravovat, ale vy jíte jako vrabec. Zase jste se u snídaně zabýval politikou?“ zeptala se výhružně.

Rudnicki si nejspíše odkašlal; po knížeti Obolenšském zděděná kuchařka chovala ke svému zaměstnavateli doslova mateřské city a za nic na světě ho nechtěla opustit, dokonce i když se znovu otevřely hranice s Ruskem. Z neznámého důvodu usoudila, že se musí osobně starat o zaměstnavatelovo jídlo, což vyústilo v to, že alchymistu nutila jíst víc a víc.

„V podstatě už jsem po jídle,“ odpověděl vzpurně.

„Snídaně bez mých zákusků není žádná snídaně. Vezměte si aspoň pár na cestu!“ přikázala hlasem nepřipouštějícím odpor.

„Už tak jsem přibral čtyři kila!“

Kuchařka si ho změřila hodnotícím pohledem.

„Nanejvýš dvě,“ odhadla přísně. „Což je rozhodně málo, byl jste hubený jako strašák do zelí!“

Od další diskuse alchymistu uchránil příchod Majewského; muž okamžitě sebral zákusek přímo z pekáče a uskočil před kuchařčiným žertovným štouchnutím.

„Alespoň on oceňuje moje pečeni,“ zabručela žena.

Vyčarovala odněkud kus papíru, několika zkušenými pohyby sladkosti zabalila a podala balíček Majewskému.

„Hlavně to nesněž všechno sám!“ pohrozila mu prstem.

„Jak bych mohl...“

„Já tě znám, ničemo! Polovina je pro Olafa Arnoldoviče.“

Alchymista se podvědomě zašklebil; když kuchařka odcházela, požehnala mu znamením pravoslavného kříže. Nikoli poprvé a určitě ani naposledy, ale dnes mu to zdánlivě nevinné gesto připomnělo věci, na něž by raději nemyslel. Například vlastní smrtelnost...

„Co se děje, šéfe?“ zeptal se Majewski.

„Jedeme do Panské,“ odvětil Rudnicki krátce.

Z obličejů podřízeného zmizely všechny známky pobavení, oči se ostražitě zúžily.

„Potíže?“

„Potíže,“ přitakal alchymista ponuře.

„Kočár bude připravený za pět minut.“

Rudnicki poděkoval kývnutím hlavy a po chvíli přemýšlení si sundal z krku ochranný amulet. Zrovna v této společnosti bylo lepší nepromenádovat se s alchymistickým stříbrem, někdo by to mohl brát jako projev zlé vůle...

KAPITOLA DRUHÁ

Od alchymistovy poslední návštěvy v Panské uplynulo sotva pár měsíců, ale ulice se změnila k nepoznání, domy byly hezčí, tu a tam měly nové fasády, jinde byly vyměněné nebo alespoň natřené brány. Někam zmizeli bezcílně se potulující opilci, pryč byly prostitutky vystavující se v bočních uličkách, dokonce i pobíhající děti vypadaly míň otrhaně. Za této situace nijak neudivovala malá zahrádka u rezidence *theokátáratos*. Ostrůvek zeleně obklopoval nanejvýš půlmetrový plůtek, ale kolem se nenacházely žádné cigaretové nedopalky ani prázdné lahve, a vyrovnané řady růží, jirín a mečíků naznačovaly, že se nikdo z místních nepokusil překročit symbolické ohrazení. Ani na tom nebylo nic překvapivého, hned po nastěhování do Panské ulice musel

Zav sousedům udělit několik lekcí a výuka viditelně nebyla zbytečná.

Alchymista zaťukal hlavicí hůlky na dveře a gestem přikázal Majewskému, aby zůstal na místě. Soudě podle změn, které se v okolí udály, byl v naprostém bezpečí. Nu, leda by si zneprátnil Prokleté, jenže v tom případě by ho nezachránil ani pobočník, ani vojenská rota.

V předpokoji potkal Lunu. Žena Rudnického přivítala úklonou, ale žádným způsobem nedala najevo, že ho poznává. Ani stín úsměvu, ani stín emoce. Potíže.

Za mohutným stolem z černého dubu seděl asi tucet osob. Některé z nich alchymista dříve viděl po Zavově boku, jiné potkal poprvé v životě. Dokonce i kdyby předpokládal, že několik *theokatáratos* změnilo vzhled – a Prokletí to uměli –, nebylo pochyb, že se společenství rozrostlo; Rudnicki zajišťoval doklady pouze pro devět osob.

Nízký, štíhlý človíček při pohledu na alchymistu vstal a podal mu ruku, ostatní na hostův příchod nijak nezareagovali.

„Posaďte se, prosím,“ vybídl ho Zav.

Rudnicki nabídku přijal a diskrétně se rozhlédl. Všechna místa byla obsazená a teprve po chvíli mu došlo, že se Luna postavila za jeho židli.

„Navrhoval bych rovnou přejít k věci,“ pokračoval Zav. „Pamatujete si na naši dohodu? My neútočíme na lidi s výjimkou situace jednoznačné sebeobrany, vy rozhodujete sporné případy a trestáte všechny, kdo nám uškodí. Je to tak?“

„Pamatuji,“ přikývl alchymista.

„Jeden z členů vlády Varšavské republiky, nějaký Bieleński, ublížil jednomu z nás.“

„Mohl byste upřesnit, jak?“

„Asi bude nejlepší, když vám to ukážu. Pojdte za mnou, prosím.“

Na posteli přišroubované k podlaze ležela nahá žena. Byla v bezvědomí. Tento nábytek viděl Rudnicki naposledy téměř před dvaceti lety, během studentské praxe na psychiatrické klinice. Neznámá musela být kdysi krásná, teď její obličej připomínal kus syrového masa. Jeden z očních důlků byl prázdný, na rukou spoutaných koženými popruhy byly patrné stopy popálenin a celé tělo pokrývaly rány. Nejvíce v oblasti hrudníku a stehen.

„Co se stalo?“ zamumlal alchymista ohromeně.

„Profesor Bieliński měl tu čest provést na ní několik pokusů,“ odvětil Zav klidně.

Rudnicki se nenechal oklamat, v hlase Prokletého bylo možné postřehnout spodní tón nasycený nenávistí, stejně výrazný jako zvuk natahovaného kohoutku.

„Ale proč?!“

„Podrobnosti neznám. Podle toho, co se mi podařilo zjistit, řídí Bieliński odbor sledující činnost takových, jako jsme my. Nějakým způsobem musel odhalit, že Astrea není člověk, unesl ji a držel v zajetí.“

„Unesl?“

„Dobře víte, že existuje mnoho způsobů, jak oslabit vůli a moc *theokatáratos*,“ odvětil Zav stroze. „Stříbro, inkantace, symboly a také slova moci. Astrea byla navíc uprostřed transformace a tím pádem výjimečně citlivá vůči útokům.“

„Je to vaše přítelkyně?“

„Dalo by se to tak říct. Připojila se k nám nedávno a já, uklidněný skutečností, že se nám dosud dařilo vyhýbat se konfliktům s lidmi, jsem ji ujistil, že je v bezpečí.“

Alchymista si uvolnil límec; cítil, že ho něco dusí.

„Co ode mě očekáváte?“ zeptal se.

„Zaručili jsme se za vás,“ řekl Zav vážně. „Já a Luna. Ujistili jsme ostatní, že tu záležitost vyřešíte podle dohody.“

Rudnicki zatnul zuby. Nemělo smysl přesvědčovat Prokleté, že členové vlády se nacházejí mimo jeho vliv a on

nemá právo jakkoli je soudit, natož trestat. *Theokatáratos* vnímali závazky doslovně a on jim dal slib.

„Jaké jsou... podmínky?“ zachraptěl se sevřeným hrdlem.

„Nerozumím,“ ozvala se Luna.

„Ptá se, co se stane, když nedodrží slovo,“ vysvětlil Zav suše.

„Nedělej to,“ zaprosila dívka.

Její oči ztratily lhostejný výraz, čelo prořála vodorovná vráska.

„Pokud ten člověk nebude potrestán, já a Zav budeme mít potíže. Opravdu velké potíže,“ zdůraznila. „A ty zemřeš a začne válka.“

„Abyste nás správně pochopil,“ přidal se Zav. „Nevyhrožujeme vám, pouze vysvětlujeme situaci. Naše spolupráce, to, že jste nám pomohl usadit se ve vaší realitě, má za následek, že se mnozí *theokatáratos* rozhodli dodržovat pravidla, která jsme společně ustanovili, a věří, že vy jste jejich garantem. Teď sledují, jak to bude fungovat v praxi. Pokud porušíte dohodu, vypukne válka a já a Luna vás budeme muset zabít.“

„Kolik... kolik mám času?“

„Moc ne. Týden, nanejvýš dva. A musíte to určit teď, v přítomnosti svědků.“

Rudnicki apaticky přikývl.

„V tom případě pojďme,“ usoudil. „Nemá smysl odkládat rozhodnutí.“

Luna ho nečekaně vzala za ruce. Pohyb byl mírný, takřka něžný, ale alchymista si pamatoval, jakou silou dívka disponuje. Kdyby se chtěl vzepřít, mohl by se stejným výsledkem zkoušet zastavit tramvaj.

„Promyslel sis všechno?“ zeptala se.

Rudnicki mlčky přikývl.

„Budu s tebou,“ slíbila.

Když se vrátili do obývacího pokoje, Prokletí pořád seděli za stolem a alchymista měl pocit, že se nikdo z nich ani nepohnul.

Teprve teď přítomné spočítal: šestnáct lidí plus Zav a Luna. S údivem zjistil, že paralyzující strach zmizel a zanechal po sobě zvláštní pocit chladu a kovovou pachut' v ústech.

Zav si odkašlal, viditelně měl v úmyslu promluvit k ostatním, ale Rudnicki ho rozhodným gestem zarazil.

„Dodržím slib,“ řekl přímo. „A vynesu rozsudek. Do týdne.“

„Jak máme vědět, že...“ začal vysoký, hubený muž s obličejem rozoraným vráskami. Odmlčel se, zastavený alchymistovým pohledem.

„Teď mluvím já,“ oznámil Rudnicki tiše. „A dokud neskončím, ostatní budou mlčet. Ledaže by mě chtěl někdo vyzvat.“

Atmosféra zhoustla, jako led chladná alchymistova ruka sáhla k pasu – bez jakékoli vědomé myšlenky, jako by ji řídila cizí vůle.

Ocel, pomyslel si Rudnicki a olízl si rty. Ocel a krev. Cítil mravenčení kolem páteře, zašumělo mu ve spáncích.

„No?!“ zařval. „Chce se mnou někdo bojovat?!“

Na chvíli nastalo ticho naplněné údivem, mýjely vteřiny dlouhé jako věčnost, až nakonec promluvil Zav.

„Vypadá to, že náš přítel Magnus by chtěl něco říct,“ promnesl jízlivě.

Hubeňour oslovený jako Magnus neochotně vstal ze židle a poklekl na jedno koleno.

„Omlouvám se,“ zamumlal.

„Mám ho zabít?“ zeptala se Luna.

Otázka byla položena klidným, věcným tónem, ale právě proto z ní alchymistu zamrazilo. Dívka nevyhrožovala, pouze chtěla znát Rudnického názor. A – pokud bude třeba – vykonat rozsudek...

„Ne!“ zavrčel. „Žádné zabíjení! Alespoň prozatím.“

„Myslím, že to všichni pochopili,“ řekl Zav uklidňujícím tónem. „Co máte v úmyslu?“

„Kontaktuji profesora Bieliínského. Musím vyslechnout i druhou stranu.“

Svaly na Zavových tvářích zahrály, už nevypadal jako rozrztý lehkomyšlník, ale bleskově emoce ovládl.

„Rozumné,“ přitakal. „Máte ještě nějaké otázky? Protože my máme několik dalších věcí, které musíme probrat mezi sebou.“

„Jistě,“ přikývl Rudnicki. „Jakým zázrakem se vám podařilo vysvobodit...“

„Astreu,“ napověděla Luna.

„Ano, Astreu. Protože jak jsem pochopil, k boji nedošlo.“

„Není to žádné tajemství,“ pokrčil Zav rameny. „Podplátili jsme jednoho z Bieliínského asistentů.“

„Můžu s ním mluvit?“

„Nejspíš ne, předpokládám, že už opustil Varšavu. Říkal něco o Jižní Americe.“

„Jak se vším tím stříbrem odjel? Neuložil ho přece v bance, všechny transakce nad pět kilogramů kovu jsou kontrolovány.“

„Zaplatili jsme mu *materií primou*,“ vysvětlil Zav. „Když pomínu všechno ostatní, váš peněžní systém se hroutl... abych se vyjádřil přesněji, neexistuje. Marky, rubly, tereziánské toлары, v oběhu jsou dokonce indické rupie! Když k tomu přidáme čím dál rozšířenější falšování peněz, jen pitomec by důvěřoval stříbrné minci. Měli byste s tím něco dělat.“

Alchymista spolkl odpověď, která se mu drala na rty. V tuhle chvíli nemohl nic slíbit, nebylo jisté, že přežije déle než týden.

„Proč se její rány nehojí?“ změnil téma. „Vaše schopnosti regenerace...“

„Pan profesor objevil, jak naši schopnost regenerace omezit,“ přerušil ho Zav. „Astrea říkala, že jí vstříkl nějaký preparát. Nic víc nevím, hned poté ztratila vědomí. Je to všechno?“ zeptal se s jasně postřehnutelnou netrpělivostí.

„Ovšem,“ přikývl Rudnicki a rozloučil se s přítomnými lehkou úklonou.

Když odcházel, uslyšel z obýváku vřavu vzrušených hlasů. Nepoznával jazyk, ale s tím si nedělal hlavu. Bylo více než jasné, že hlavním tématem diskuse je nějaký Olaf Arnoldovič Rudnicki, a alchymista raději nechtěl vědět, jaké záměry s ním Prokletí mají.

Ministerstvo války Varšavské republiky se nacházelo v Ujazdowské aleji, v bývalém sídle Akciové společnosti textilní výroby. Alchymista chvíli přemýšlel, jestli název instituce není úlitbou Němcům – šlo o doslovný překlad termínu *Kriegsministerium* – a pokud ano, tak proč, ale pohled na známou tvář způsobil, že se okamžitě vrátil do reality. Ostatně nepřišel sem jako turista. Rudnicki si uvědomoval, že si nemůže dovolit vznášet se v oblacích, na vyřešení problému *theokatáratos* měl týden. Sedm dní, ani o minutu víc.

Nevysoký proplešatělý muž se dvěma řadami stužek na uniformě spěšně seběhl po schodišti a postavil se do pozoru.

„Plukovník Tomala,“ představil se se ztuhlou vojenskou úklonou. „Jsem rád, že nás Excellence konečně navštívila. Nejspíš si mě nepamatujete, že?“

Rudnicki měl pocit, že důstojník na něco čeká. Teprve po chvíli si uvědomil, že coby výše společensky postavený rozhoduje o formě pozdravu on. V duchu zaklel a podal plukovníkovi ruku.

„Jistěže si vás pamatuji!“ ujistil vojáka. „Představil nás generál Stankiewicz. Byl jste tehdy majorem.“

„Přesně tak,“ přikývl Tomala se spokojeným úsměvem. „Generál je hodně zaneprázdněný, vedeme rozhovory o nákupech zbraní pro naši armádu, ale pro vás si vždycky čas najde. Ostatně další delegace dorazí až za hodinu.“

„Obávám se, že hodina nemusí stačit,“ povzdechl si alchymista.

„Pokud bude potřeba, schůzku přeložíme,“ odvětil Tomala rozhodně. „Protože určitě nejdete za generálem s nějakou drobností.“

„Bohužel ne.“

„Tudy, prosím,“ pokynul plukovník.

Cestou minuli dvě strážní stanoviště obsazená po zuby ozbrojenými vojáky, ale ti je beze slova pustili dál. Tomalova přítomnost viditelně stačila, aby neobtěžovali civilistu, který ho doprovázel.

„Proč ta bezpečnostní opatření?“ zeptal se alchymista.

„Jistíme se. Naše situace není nejlepší. Pokud dojde k válce, můžeme čekat cokoli, včetně útoku diverzantů.“

„Jsme připravení?“

„Jak jen to jde,“ pokrčil důstojník rameny. „Máme ve zbrani sto tisíc lidí, během několika hodin můžeme mobilizovat dvojnásobek. Posílili jsme tvrz Modlin i pevnosti a vybudovali jsme systém opevnění, včetně železobetonových bunkrů. Řady nožovníků se rozrostly, disponujeme stovkou mágů, asi tucet z nich jsou adepti. Útočníci, ať už to bude kdokoli, zaplatí krví za každý metr dobytého území.“

„Ale?“

„Ale nestačí to,“ řekl Tomala ztěžka. „Ostatní také mobilizují a mají nesrovnatelně větší možnosti. No a slovo moci, které nám přineslo vítězství, už není žádným tajemstvím. Na místní úrovni můžeme odrazit jakýkoli útok, ale celkovou ofenzivu nezastavíme. Tím spíše, že obě strany udeří především na Varšavu. Pro Němce je to vynikající výpadová pozice pro zničení celého pásu ruské obrany, pro Rusy jediná šance zastavit útok.“

„A Stín? Určitě má plány pro případ války.“

Plukovník se náhle zastavil těsně před Stankiewiczovou pracovnou a změnil si alchymistu hodnotícím pohledem.

„Je to záležitost statistiky,“ prohlásil. „Nepřítel má více než dvacetinásobnou početní převahu, víc vybavení i mágů. To nevyrovná žádný taktický génius. A navíc...“

„Ano?“ pobídl ho zneklidněný Rudnicki.

„Říká se, že je Stín těžce nemocný. Umírá,“ upřesnil, když viděl alchymistův nechápavý výraz. „Ale dost už o tom!“

Plukovník energicky zaklepal a stiskl kliku, aniž by čekal na vyzvání.

„Jeho Excelence baron Rudnicki,“ ohlásil.

Vysoký štíhlý muž s osmahlým, sluncem opáleným obličejem alchymistu srdečně přivítal.

„Konečně jste navštívil Ministerstvo války,“ řekl rázně. „Vždycky vás tu rádi uvidíme.“

Z důstojníka tryskala energie, přestože časté mrkání a zarudlé oči svědčily o návalu každodenních povinností.

„Zrovna jsem se chtěl zeptat na váš názor,“ pokračoval Stankiewicz. „Nedávno došlo k několika velice znepokojivým vraždám, něco podobného se stalo už dřív, jde o ženy...“

„S useknutými hlavami a okultistickými symboly na těle,“ dokončil alchymista.

„Ano. Měl jsem vědět, že držíte prst na tepu událostí. Co si o tom myslíte, barone?“

„Je to práce mágů nebo *theokatáratos*,“ odpověděl Rudnicki. „Pustil jsem se do vyjasňování toho případu.“

„Myslel jsem, že vás policie ještě nestihla kontaktovat,“ odpověděl viditelně zaskočený Stankiewicz. „Mluvil jsem o tom s nadinspektorem Bundem teprve včera.“

„Požádala mě o pomoc madame Rossi,“ vysvětlil alchymista.

Generálův výraz dokazoval, že důstojník velmi dobře ví, kdo je paní Rossi.

„To je dobře,“ pronesl hned roztěkaně. „Čím dříve, tím lépe. Kdybyste potřeboval pomoc, plukovník Tomala vám

bude s čímkoli k dispozici,“ dodal, aby uzavřel téma. „A teď, čím mohu sloužit já vám?“

Rudnicki si bezradně povzdechl a nervózním gestem si rozeplnul límec. Premiérem byl teoreticky Grochowiak, ale oficiální hierarchie byla pouhým zdáním, skutečnou mocí disponovala Tajná rada a tajemný vůdce nožovníků, známý jako Stín. Stankiewicz byl jak členem Rady, tak se těšil důvěře nožovníků, což z něj dělalo jednoho z nejlivnějších lidí ve Varšavě. Pokud ne vůbec nejlivnějšího.

Jestliže bude považovat dohodu s Prokletými za zradu, možná se poslední věta životopisu Olafa Rudnického napíše tady a teď, pomyslel si alchymista smutně.

„Pokud si přejete, můžeme si promluvit mezi čtyřma očima, i když ke svému zástupci mám naprostou důvěru,“ přerušil Stankiewicz prodlužující se ticho.

„Ne...“ odvětil Rudnicki nerozhodně. „Dokonce bude lepší, když plukovník náš rozhovor uslyší. Jde o *theokatáratos*,“ řekl a zhluboka se nadechl. „Možná jste si všimli, že od okamžiku podepsání mírové dohody s Rusy jsme s nimi neměli žádné potíže. Na území naší republiky nebyl zaznamenán ani jeden případ útoku Prokletých, přestože tisk píše o útocích na území Moskvy, Petrohradu, Berlína i Vídně.“

„Rozhodně,“ přitakal Tomala. „Přemýšleli jsme, čemu to přičíst. Teprve poslední zločiny nám připomněly hrozbu z jejich strany.“

„*Theokatáratos* s nimi pravděpodobně nemají nic společného, i když momentálně to není to nejdůležitější,“ řekl Rudnicki opatrně. „Problém je reakce Prokletých, kterým se podařilo dostat z enklávy.“

„Odkud máte ty informace?“ zamračil se Stankiewicz.

„Mluvil jsem s nimi,“ odvětil alchymista prostě.

V místnosti nastalo ticho, důstojníci si vyměnili výmluvné pohledy.

„Kdyby mi to řekl někdo jiný...“ Generál zavrtěl hlavou. „A co ti Prokletí chtějí?“

„Uzavřel jsem s nimi něco jako příměří, respektive pakt o neútočení,“ pokračoval Rudnicki. „Od jisté doby se v enklávách objevují bytosti v menší či větší míře odolné vůči stříbru. I u nás ve Varšavě. Nelze to žádným způsobem zastavit,“ zdůraznil.

„Ale Rusům se to přesto podařilo,“ konstatoval Tomala.

„Mám silné podezření, že jde pouze o dočasný úspěch,“ zašklebil se alchymista. „Rusové odstranili vládce enklávy, což jim umožnilo účinně snížit počty *theokatáratos* v Petrohradu, ale zprávy z tisku dokládají, že nejsou schopní kontrolovat situaci. V opačném případě by se žádný Prokletý nedostal do města.“

„Logické,“ přikývl Stankiewicz. „V čem spočívá ta dohoda?“ vyštěkl ostrě. „Co jste jim slíbil?“

„Spravedlnost.“

„Vysvětlíte to, prosím.“

„Zavázali se neútočit na lidi výměnou za slib, že každý člověk, který ublíží někomu z nich, bude potrestán.“

„Mám věřit tomu, že všichni Prokletí tu dohodu dodržují?“ zvolal plukovník nevěřičně. „Vždyť je to nemožné! Nejste ani členem vlády!“

„Nezajímá je naše hierarchie, mají vlastní.“

„To je absurdní!“

„Tohle není důležité,“ zasáhl Stankiewicz. „Co se stalo?“

„Jeden člen vlády,“ zdůraznil Rudnicki ironicky, „nějaký Bieliński, unesl a mučil ženu. Prokletou. *Theokatáratos* se domáhají dodržení slibu, to je všechno,“ pokrčil alchymista rameny. „Ach, skoro bych zapomněl; pokud to nevyřešíme do týdne, zabijí mě a vypukne válka.“

Tomala zaklel pod nosem, Stankiewicz pouze sevřel rty.

„Jak si to představujete?“ zavrčel plukovník. „Bieliński stojí v čele oddělení, které se zabývá bojem proti Prokletým. Máme ho zavřít za to, že dělal svou práci?!“

„Zavřít ne. Zabít,“ uvedl Rudnicki věc na pravou míru. „Naše... hosty polovičaté řešení neuspokojí. A nevím, jestli je to možné nazývat ‚děláním své práce‘. On ji mučil. Viděl jsem ji.“

Tomala chtěl protestovat, ale generál ho zvednutou rukou zadržel. Stankiewicz vytáhl z kapsy tabatěrku, zapálil si, aniž by ostatním nabídl, a zahleděl se do dálky.

„Kolik jich tady ve Varšavě je?“ zeptal se nakonec.

„Nemám tušení,“ odpověděl Rudnicki. „Viděl jsem necelých dvacet Prokletých, ale myslím, že jich bude mnohem víc.“

„Jak hodnotíte hrozbu z jejich strany?“

„Jako velmi vážnou. Tím spíše, že jakmile začnou ve městě boje, Rusové a Němci okamžitě zaútočí.“

Stankiewicz mu unaveným gestem dal za pravdu.

„Akceptují tu dohodu všichni Prokletí?“

„Pochybuji, ale uzavřel jsem ji s někým, kdo stojí ve společenství *theokatáratos* hodně vysoko. Předpokládám, že přinutil nebo naklonil ostatní, aby dohodu dodržovali, a protivníky pacifikuje ve vlastní režii. Proto u nás nedochází ke stejným incidentům jako všude jinde.“

„Uvědomujete si, že jste neměl oprávnění uzavírat smlouvy s Prokletými?“

„Jistě,“ přikývl Rudnicki rezignovaně.

„Kdyby to udělal někdo jiný...“ zopakoval Stankiewicz.

Znovu sáhl po tabatěrce, ale tentokrát nabídl i ostatním. Jak Tomala, tak alchymista zdvořile odmítli.

„Nu,“ řekl Stankiewicz zamyšleně. „Osobně nepochybuji o vašich dobrých úmyslech, ale nemohu hovořit za ostatní členy Rady ani za nožovníky. Ostatně problémem není jen posouzení vaší činnosti, ale hlavně to, co udělal Bieliński. Pokud se přikloníme k vašemu závěru, vytvoříme velmi